

torerne væsentlig maatte lade sig bestemme af den af Repræsentanten for hvert enkelt Syssel eller Præstegjæld i saa Henseende yttrede Anskuelse. Vel ere Præsten og Sysselmanen heller ikke aldeles uinteresserede i Valget, men Lagthinget har ved at foreslaae den i Paragraphen foreskrevne Valgmaade troet i det store Antal Mænd, som hine skulde indstille, at kunne see en sikker Borgen for et upartisk Valg. Da der igrønt er Mulighed for, at Præsten og Sysselmanen ikke overalt kunne blive enige om Indstillingen af de 10 Mænd, har Thinget anseet det rettest, at der optages en Bestemmelse om, at de i saa Fald hver for sig skulle indsende en Indstillingsliste til Lagthinget. At Sysselmanen skal være Medlem af Taxationscommissionen og føre sammes Protocoller, men uden at have Stemmeret ved Burderingen, er i Righed med, hvad der i sin Tid bestemtes med Hensyn til Forbortaxationen paa Island ved Forordningen af 27de Mai 1848. For at garantere Sagttagelsen af en eensartet og ligelig Fremgangsmaade ved Taxationsarbejds Udførelse i de forskjellige Præstegjæld er der foreslaaet, at Commissionen tiltrædes af to Mænd, der deeltage i Taxationen af Fordebogset paa samtlige Der. Valget af disse er det fundet rettest umiddelbart at overlade Lagthinget, og ligesom det er anseet nødvendigt for Arbejds uafbrudte Fortsættelse, at der vælges ligesaa mange Suppleanter som Taxatorer for hvert enkelt Præstegjæld, hvilke ville have at tiltræde Forretningen ved indtræffende Forsald for Taxatorerne, saaledes bør der formeentlig ogsaa, ligeledes af Lagthinget, vælges en Suppleant, der ved indtræffende Forsald for et af de controlerende Medlemmer kan træde i dettes Sted, medens det derimod er anseet rettest, at Taxationsarbejdet standser, hvis begge de af Lagthinget valgte controlerende Medlemmer skulde faae Forsald. De særegne Hensyn og Regler, som under Forretningen ved Erfaring have dannet sig som Ledetraad ved Bærdiansættelsen, vilde nemlig gaae tabte, hvis begge de controlerende Medlemmer skulde suppleres med nye.

ad § 3.

I det de detaillerede Regler om Fremgangsmaaden ved Taxationen vilde være at henvise

til den Commissionen eventuelt medbealte Instrux, kan der i Lovens kun opstilles Grundtrækkene i den omhandlede Henseende.

Den Ansættelse af Fordebogset paa Færøerne til en bestemt Pengeværdi, der vil være det første Skridt til Tilveiebringelsen af en ny Skylbsætning for Derne, kan efter det ovenfor Antydede kun baseres paa et Støn over dets Productionsevne og øvrige Beskaffenhed. Smid- lertid bør det saavidt mulig iagttages, at Totalværdien af ethvert enkelt Fordebrug baseres paa en særskilt Bærdiansættelse af hver af dets Indtægtskilber for sig og en derpaa følgende Sammentægning af samtlige de saaledes udfundne Resultater. Uden en sliq Operationsforetagelse og Fremtrædelse i Taxationscommissionens Protocoller vil det være saa godt som umuligt for Eiere og Brugere at begrunde deres eventuelle Indsigelser imod Burderingen og for Revisionscommissionen at bedømme dem. Men dette er ikke det eneste Hensyn, der taler for en sliq særlig Bærdiansættelse af de forskjellige Momenter, der tilfammentagne bestemme det enkelte Fordebrugs Totalværdi. Den finder ogsaa en Støtte i den allerede i det Foregaaende antydede Omstændighed, at Lagthinget havde anbefalet en særskilt Burdering af Vø og Hauge som en forberedende Foranstaltning til den Afskillelse af begge, der i mangt et Tilfælde kan forudsæes at ville være en Betingelse for en heldig Udvikling af det særøffe Landbrug. I nær Forbindelse hermed staaer Paragraphens Bestemmelse om, at hver enkelt Herlighed eller hvert enkelt Tilliggende gjøres til Gjenstand for særlig Bærdiansættelse, og at dette ogsaa skal gjælde om opdyrkede eller blot til Opdyrkning indtagne Trøer i ethvert Tilfælde, hvor de ved særlig Indhegning eller Grænsesjæll ere adskilte fra Bøen, og uden Hensyn til, om de udgjøre et selvstændigt Brug eller ei. Lagthinget havde vel, som ovenfor anført, oprindeligt indfattet, at Trøer kun i Tilfælde af, at de udgjorde et selvstændigt Brug, skulde særskilt taxeres; men Thinget har senere tiltraadt den af Landfogden og Amtet fremsatte Anskuelse, hvorefter de i alle Tilfælde bør gjøres til Gjenstand for særskilt Burdering, fordi de nemlig, selv naar de ikke udgjøre et selvstændigt Brug, dog ikke ere deel-